

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Tamara Dzielakowska

Sędziowie

Sędzia NSA Jerzy Stelmasiak

Sędzia del. WSA Kazimierz Bandarzewski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2023 r.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej

skarg kasacyjnych Prokuratora Okręgowego w Katowicach oraz Stowarzyszenia na Rzecz Niepełnosprawnych SPES z siedzibą w Katowicach

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach

z dnia 30 marca 2021 r. sygn. akt III SA/GI 819/20

w sprawie ze skargi Prokuratora Okręgowego w Katowicach

na uchwałę Rady Miasta Katowice

z dnia 30 maja 2019 r. nr VIII/146/19

w przedmiocie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy

I. uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie w sprawie,

II. odstępuje od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w całości.

Na oryginale właściwe podpisy
Ze zwołań i z przysięgi

Agnieszka Chustecka

inspektor sądowy

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 marca 2021 r. sygn. akt III SA/GI 819/20 oddalił skargę Prokuratora Okręgowego w Katowicach na uchwałę Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. nr VIII/146/19 w sprawie przyjęcia „Zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice”, zwanej dalej w skrócie uchwałą.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd pierwszej instancji wskazał, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5a w zw. z art. 25a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1234 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą o ochronie praw lokatorów, poprzez ustalenie w § 2 pkt 6, że lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, a tym samym pomieszczenia tymczasowe włączono do mieszkaniowego zasobu gminy. Zgadając się z tym, że mieszkaniowy zasób gminy stanowią lokale służące do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych (art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy), a pomieszczenia tymczasowe nie są lokalami i stanowią przedmiot odrębnego zasobu pomieszczeń tymczasowych (art. 25a ustawy w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5a ustawy o ochronie praw lokatorów) Sąd stwierdził, że przez zapis § 2 pkt 6 załącznika do uchwały nie nastąpiło włączenie pomieszczeń tymczasowych w skład mieszkaniowego zasobu gminy. Nie to wynika z jego treści, bo ona dotyczy takiej sytuacji, kiedy lokal mieszkalny może być wynajmowany jako pomieszczenie tymczasowe. Zwrócono przy tym uwagę, że inny jest standard lokalu mieszkalnego i pomieszczenia tymczasowego, inne są ich funkcje i cele. Jeśli do realizacji celu, któremu co do zasady służy pomieszczenie tymczasowe, używa się lokalu mieszkalnego, to nie ma tu mowy o uszczupleniu uprawnień i pogorszeniu sytuacji osoby ubiegającej się o najem pomieszczenia tymczasowego, wręcz przeciwnie, a jeśli dodać do tego wyjaśnienie Miasta, że z taką chwilą następuje wykreślenie lokalu z zasobu mieszkaniowego, to zarzut Prokuratora nie wskazuje na istotne naruszenie prawa.

Nie podzielono także zrzutów skargi wskazujących, że zapisy § 3 ust. 7, § 34 oraz § 35 załącznika do uchwały naruszają art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, jak również art. 7 Konstytucji RP i art. 32

Konstytucji RP. Sąd wyjaśnił, że Gmina nie zrezygnowała z zaspokajania potrzeb mieszkaniowych mieszkańców, lecz dąży do usprawnienia procesu zawierania umów najmu. Przepis art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów zezwala gminie na uchwalenie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy. Przykładowe wskazanie tych zasad znajduje się w art. 21 ust. 3 ww. ustawy. Postanowienia § 3 ust. 7, § 34 oraz § 35 załącznika do uchwały mieszczą się w pojęciu zasad wynajmowania lokali, nie wykraczają poza delegację ustawową i nie da się z nich wykoncytować, że Miasto rezygnuje z realizacji obowiązku zaspokajania potrzeb mieszkaniowych obywateli, lub kogokolwiek dyskryminuje. Dwukrotna odmowa przyjęcia propozycji zawarcia umowy najmu socjalnego, trzykrotna odmowa zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego oraz niezawarcie umowy w okresie dwóch lat od ujęcia na liście przydziałów nie z winy Miasta muszą rodzić jakieś konsekwencje, bo taki stan nie może trwać długo z uwagi na konieczność kontynuacji zadań Miasta w zakresie gospodarowania mieszkaniowym zasobem. Żaden przepis ustawy nie gwarantuje osobom ubiegającym się o najem lokalu z mieszkaniowego zasobu gminy prawa do swobodnego wyboru lokalu. Lokale oferowane w poszczególnych kategoriach muszą spełniać wymogi ustawowe i to jest gwarantowane ustawą. Dwukrotne, czasem trzykrotne proponowanie zawarcia umowy najmu i oczekiwanie na zawarcie umowy przez dwa lata są dostatecznym wyrazem uwzględnienia indywidualnych zapatrywań osób zainteresowanych.

Odnosząc się do kwestionowanej przez Prokuratora regulacji zawartej w § 19 załącznika do uchwały, w którym określona została wysokość kaucji mieszkaniowej Sąd podniósł, że z art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów wynika jedynie to, że zawarcie umowy najmu może być uzależnione od wpłacenia przez najemcę kaucji zabezpieczającej i wskazana jest jej górna granica. Nie da się wywnioskować z jego treści, że wysokość kaucji nie może być określona w uchwale rady gminy. Trzeba mieć na uwadze przepis art. 21 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, zgodnie z którym rada gminy ustala zasady wynajmowania lokali wchodzących w skład jej mieszkaniowego zasobu. Jeśli przy tym żaden przepis nie wyklucza kompetencji rady gminy do ustalenia wysokości kaucji, a tak jest, to trzeba zdaniem Sądu uznać, że uprawnienie to mieści się w kompetencji do ustalenia zasad wynajmowania lokali przy zastrzeżeniu, że wysokość kaucji nie może przekroczyć górnej granicy ustawowej.

Skargi kasacyjne od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Okręgowy w Katowicach oraz Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES z siedzibą w Katowicach.

Prokurator Okręgowy w Katowicach zaskarżając wyrok w całości, podniósł zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego:

1) art. 2 ust 1 pkt 4 i 5 a w zw. z art. 25a ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż poprzez wskazanie w § 2 pkt 6 załącznika do zaskarżonej uchwały, że lokale mieszkalne wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, nie nastąpiło włączenie pomieszczeń tymczasowych w skład mieszkaniowego zasobu gminy, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku przeciwnego;

2) art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 21 ust. 1 pkt i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 91 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2020 r., poz. 713) zwanej dalej u.s.g. oraz art. 7 Konstytucji RP, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż określenie w § 3 ust. 7 załącznika do uchwały, że dwukrotna odmowa przyjęcia propozycji zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego przez osobę posiadającą uprawnienie do otrzymania lokalu na podstawie § 3 ust. 5 lub ust. 6 traktowana będzie jako rezygnacja z uprawnienia do otrzymania lokalu, nie stanowi istotnego naruszenia prawa;

3) art. 4 i 1 oraz art. 21 ust. 1 pkt i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. oraz art. 7 Konstytucji RP, poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż określenie w § 34 załącznika do uchwały, że jeżeli osoba umieszczona na liście, o której mowa w § 29 ust. 3 i 9 oraz w § 29 ust. 4, trzykrotnie odmówi przyjęcia propozycji zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego zostanie skreślona z listy, nie stanowi istotnego naruszenia prawa;

4) art. 4 i 1 oraz art. 21 ust. 1 pkt i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. oraz art. 7 i art. 32 Konstytucji RP, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż określenie w § 35 załącznika do uchwały, że jeżeli osoba umieszczona na liście, o której mowa w § 29 ust. 3 i 9 z przyczyn nieleżących po stronie miasta Katowice nie zawrze umowy najmu lokalu mieszkalnego w okresie 2 lat od dnia umieszczenia jej na liście, zostanie skreślona z listy, nie stanowi istotnego naruszenia prawa;

5) art. 6 ust. 1 i art. 21 ust 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 30 ust. 2 pkt 3 i art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. i art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990) oraz art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż określenie w § 19 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały, że wysokość kaucji wynosi 6-krotność miesięcznego czynszu za wynajmowany lokal obliczonego według stawek obowiązujących w dniu zawarcia umowy najmu, nie stanowi istotnego naruszenia prawa.

W oparciu o powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uwzględnienie skargi kasacyjnej i uchylenie zaskarżonego wyroku i rozpoznanie skargi poprzez jej uwzględnienie w całości.

Natomiast Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES z siedzibą w Katowicach zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w części, to jest w zakresie w jakim oddalono skargę, zarzuciło naruszenie prawa materialnego:

1) art. 2 ust.1 pkt 4, 5a i 10, art. 4 ust. 1 i 2, art. art. 20 ust. 1 i ust. 2 i art. 25a ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że zapis § 2 pkt 6 załącznika do zaskarżonej uchwały, który stanowi, że lokale wchodzące w skład mieszkaniowego zasobu gminy mogą być wynajmowane jako pomieszczenia tymczasowe, nie wskazuje na istotne naruszenie prawa – pomimo tego że:

- z treści art. 2 ust. 1 pkt 10, art. 20 ust. 1 i art. 25a ww. ustawy wynika, iż mieszkaniowy

zasób gminy jest zasobem odrębnym od zasobu pomieszczeń tymczasowych,

- z treści art. 2 ust. 1 pkt 4, pkt 5a i art. 4 ust. 2a ww. ustawy wynika, że tymczasowe pomieszczenie jest kategorią odrębną od lokalu mieszkalnego i inna jest jego funkcja- nie służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, wskazywane jest na czas przeprowadzania czynności egzekucyjnych, a po zakończeniu okresu najmu pomieszczenia tymczasowego, nie staje się ono lokalem w rozumieniu ww. ustawy,

- z treści art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy wynika obowiązek gminy zaspokajania potrzeb mieszkaniowych gospodarstw domowych o niskich dochodach i podstawowymi warunkami, jakie musi spełniać osoba ubiegająca się o lokal z zasobów mieszkaniowych gminy są: niezaspokojone potrzeby mieszkaniowe oraz niski dochód-

zaś przebywanie w pomieszczeniu tymczasowym nie jest zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych,

- zgodnie z art. 20 ust. 2 ww. ustawy, lokale stanowiące mieszkaniowy zasób gminy z wyjątkiem lokali będących przedmiotem najmu socjalnego i lokali, o których mowa w art. 20 ust. 3 ww. ustawy, mogą być wynajmowane tylko na czas nieoznaczony, zaś pomieszczenia tymczasowe wynajmowane są wyłącznie na czas oznaczony,

- konsekwencją treści zapisu § 2 pkt 6 załącznika do ww. uchwały jest nieuprawnione przyjęcie przez gminę, że osoba, która zajmuje pomieszczenie tymczasowe, również po wygaśnięciu umowy najmu tego pomieszczenia, ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, jeśli w pomieszczeniu tym przekroczone jest tzw. kryterium powierzchniowe na osobę, określone w § 3 ust. 2, 3 załącznika (co stanowi o traktowaniu tegoż pomieszczenia jako lokal mieszkalny) i osoba taka nie może ubiegać się o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego, o którym mowa w § 2 pkt 1 załącznika do uchwały - co prowadzi do tym większego zmarginalizowania i wykluczenia społecznego osób zajmujących pomieszczenia tymczasowe i zmusza je do bezdomności, by starać się o lokal z zasobów komunalnych,

2) art. 94 i art. 75 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, że zapis § 2 pkt 6 załącznika do zaskarżonej uchwały nie wskazuje na istotne naruszenie prawa, pomimo tego, że akt prawa miejscowego ewidentnie narusza normy prawne wynikające z regulacji ustawowych, wskazanych powyżej w pkt 1 i stoi w opozycji do nałożonego na władze publiczne obowiązku prowadzenia polityki sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałania bezdomności.

W oparciu o podniesione zarzuty wniesiono o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i rozpoznanie skargi Prokuratora poprzez jej uwzględnienie, tj. stwierdzenie nieważności § 2 pkt 6 załącznika do zaskarżonej uchwały, względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prokuratora Okręgowego w Katowicach Rada Miasta Katowice wniosła o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Sprawa ta podlega na podstawie art. 182 § 2 P.p.s.a. rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, ponieważ strony wnoszące skargi kasacyjne zrzekły się rozprawy, a strona przeciwna po doręczeniu odpisu skargi kasacyjnej nie zażądała jej przeprowadzenia.

Zgodnie z art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) zwanej dalej P.p.s.a. Naczelnny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze z urzędu pod rozagę jedynie przesłanki uzasadniające nieważność postępowania wymienione w art. 183 § 2 P.p.s.a.

W niniejszej sprawie Naczelnny Sąd Administracyjny stwierdził wystąpienie przesłanki uzasadniającej nieważność postępowania.

Z art. 183 § 2 pkt 3 P.p.s.a. wynika, że nieważność postępowania zachodzi, jeżeli w tej samej sprawie toczy się postępowanie wcześniej wszczęte przed sądem administracyjnym albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona.

Z akt sprawy o sygn. akt III SA/GI 159/21 wynika, że Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 30 marca 2021 r. oddalił skargę Wojewody Śląskiego na uchwałę Rady Miasta Katowice z dnia 30 maja 2019 r. nr VIII/146/19 w sprawie przyjęcia „Zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta Katowice”. Po wniesieniu od ww. wyroku skargi kasacyjnej, Naczelnny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 9 lutego 2023 r. sygn. akt III OSK 6685/21 w punkcie pierwszym uchylił zaskarżony wyrok i stwierdził nieważność § 2 pkt 6, § 5 pkt 1, § 7, § 11 zdanie drugie, § 13 ust. 4, § 15 ust. 2, § 16 ust. 3 pkt 3, § 19 ust. 1 i ust. 3-7, § 37 ust. 1, § 44 ust. 1 pkt 2, § 46, § 48, § 50 ust. 2 pkt 2, § 51 ust. 2 pkt 2, § 53, § 54 i § 55 załącznika do zaskarżonej uchwały, w punkcie drugim oddalił skargę w pozostałym zakresie i w punkcie trzecim odstąpił od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania sądowego w całości.

Natomiast z akt tej sprawy objętej sygnaturą III OSK 7174/21 wynika, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 marca 2021 r. sygn. akt III SA/GI 819/20 oddalił skargę Prokuratora Okręgowego w Katowicach na

tę samą uchwałę, która była przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt III SA/GI 159/21.

Porównując zakresy zaskarżenia w obu ww. sprawach należy stwierdzić, że wszystkie zarzuty podniesione przed Sądem pierwszej instancji w sprawie o sygn. akt III SA/GI 819/20 były także rozpoznawane w sprawie o sygn. akt III SA/GI 159/21. Ponadto wszystkie zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej wniesionej w sprawie o sygn. akt III OSK 7174/21 były objęte rozstrzygnięciem w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lutego 2023 r. sygn. akt III OSK 6685/21.

Tym samym nie budzi wątpliwości, że przedmiot sprawy rozpoznawanej pod sygn. akt III OSK 7174/21 został już prawomocnie osądzony w sprawie o sygn. akt III OSK 6685/21.

Należy ponadto stwierdzić, że zarówno ze sprawy o sygn. akt III OSK 6685/21 jak i ze sprawy o sygn. akt III OSK 7174/21 wynika, że Sąd pierwszej instancji odrębnie rozstrzygał w obu sprawach w tym samym dniu (30 marca 2021 r.). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach nie mógł w tym samym dniu i na tym samym posiedzeniu niejawnym dwukrotnie orzekać w przedmiocie oddalenia skarg na tę samą uchwałę i to w sytuacji, gdy zakres zaskarżenia w obu sprawach był zbieżny. Sprawy te powinny być połączone do wspólnego rozstrzygnięcia na podstawie art. 111 § 1 P.p.s.a.

Ponadto należy zauważyć, że pierwsze z orzeczeń Sądu pierwszej instancji o oddaleniu skargi było wprawdzie nieprawomocne w dacie orzekania w drugiej sprawie, w której zostały wniesione skargi kasacyjne objęte tą sprawą, to jednak pozbawiło ten Sąd możliwości ponownego orzekania w tym samym zakresie nawet ze skargi innego podmiotu. W sprawie, w której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach orzekał w dniu 30 marca 2021 r. na posiedzeniu niejawnym (sygn. akt III SA/GI 159/21) Sąd ten oceniał zgodność z prawem zaskarżonej uchwały, m.in. w zakresie obejmującym jej § 2 ust. 6, § 3 ust. 7, § 19 ust. 2, § 34 i § 35. Taki sam zakres orzekania objęty został wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego sygn. akt III SA/GI 819/20 (wyrok również z dnia 30 marca 2021 r.).

Tym samym skoro w dniu 9 lutego 2021 r. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając skargę kasacyjną od wyroku Sądu pierwszej instancji sygn. akt III SA/GI 159/21 prawomocnie orzekł m.in. w zakresie § 2 ust. 6, § 3 ust. 7, § 19 ust. 2, § 34 i § 35 tej samej uchwały, to bezprzedmiotowym stało się orzekanie przez Naczelną

Sąd Administracyjny w sprawie III OSK 7174/21 ze skarg kasacyjnych od wyroku WSA z 30 marca 2021 r. sygn. akt III SA/GI 819/20, ponieważ w obu tych skargach kasacyjnych także zakres zaskarżenia obejmuje § 2 ust. 6, § 3 ust. 7, § 19 ust. 2, § 34 i § 35 ww. uchwały.

W związku z powyższym postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym podlega, stosownie do art. 161 § 1 pkt 3 P.p.s.a. w związku z art. 193 P.p.s.a., umorzeniu.

Jak już zostało to podniesione, zgodnie z art. 183 § 2 pkt 3 P.p.s.a. nieważność postępowania zachodzi w przypadku, gdy w tej samej sprawie toczy się postępowanie wcześniej wszczęte przed sądem administracyjnym albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona. W zakresie pierwszej z wymienionych z ww. przepisu przesłanek mieści się sytuacja, w której Sąd wydał jedno orzeczenie i następnie w kolejnej sprawie obejmującej identyczny zakres zaskarżenia i przedmiot zaskarżenia ponownie orzekł w tym samym zakresie. Nie ma przy tym istotniejszego znaczenia, czy obie sprawy zostały wniesione w tym samym czasie do Sądu pierwszej instancji. Istotnym jest ich rozpoznanie przez Sąd, które nastąpiło w sprawie o sygn. akt III SA/GI 819/20 i w sprawie oznaczonej sygnaturą III SA/GI 159/21 nawet, jeżeli miało to miejsce w tym samym dniu.

Okoliczność ponownego orzekania przez Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie w takim samym zakresie jak w sprawie o sygn. akt III SA/GI 159/21 spełnia przesłankę nieważności postępowania, określoną w art. 183 § 2 pkt 3 P.p.s.a., która to okoliczność podlega uwzględnieniu w postępowaniu kasacyjnym z urzędu, nawet bez formułowania w tym zakresie zarzutu kasacyjnego (por. wyrok NSA z 22 marca 2019 r. sygn. akt I OSK 1431/17).

Z tej przyczyny, na podstawie art. 189 w związku z art. 183 § 2 pkt 3 P.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny orzekł w punkcie pierwszym wyroku uznając także zaistnienie podstaw do orzeczenia o umorzeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji, na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 w związku z art. 193 P.p.s.a.

W punkcie drugim wyroku na podstawie art. 207 § 2 P.p.s.a. odstąpiono od zasądzenia na rzecz strony skarżącej kasacyjnie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w całości stwierdzając, że wadliwość postępowania Sądu pierwszej instancji, dostrzeżona i podlegająca uwzględnieniu z urzędu nie została zauważona w skargach kasacyjnych, dlatego zarzuty i argumenty zawarte w tych skargach nie miały znaczenia dla wyniku rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Odstąpiono również

od zasądzenia od Prokuratora na rzecz strony przeciwnej do tej strony skarżącej kasacyjnie kosztów postępowania kasacyjnego w całości stwierdzając, że rozstrzygnięcie o odstąpieniu od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego od wnoszącego skargę prokuratora znajduje uzasadnienie w art. 239 § 1 pkt 2 P.p.s.a. (por. uchwała składu 7 sędziów NSA z 3 lipca 2017 r., sygn. akt I OPS 1/17).

Wzajemnie właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Agnieszka Chustecka

inspektor sądowy